

HET WONDERLIJK LICHAAM (12) Dans 3

Gina :

Laat ons dansen.

Laat ons samen dansen.

Luk :

I.

Muziek drijft op de wind als het driften van sneeuw.

Iemand raakt kleuren aan en ritmes, de snaren

van gevoeligheden, herinneringen en

dromen, nostalgie, heimwee, fluisteringen van

zielen. Woorden, klanken, gebaren : alles vloeit

samen tot een reis naar de ochtend, naar het licht.

Schaduwen worden aangeraakt, van donkerten

ontdaan; harten zacht beroerd, uit beklemmingen

bevrijd. Ogen kijken zachter, dieper, horen

tussen de vormingen : ongevormde leegte,

vuriger dan vulkanen, warmender dan baarmoeders,

voelbaar wordt het dragende behoeden.

II.

Muziek drijft op de wind als op golven melkwit
licht. Iemand raakt de nevels aan en het klaart. De
draden van zielen worden afgestemd op een
ritme als van eeuwigheid, van een witte zee,
van een openheid, een onbeheerst vertrouwen.
Er wordt ruimte gegeven, schromend betreden.

Glinsteringen worden gezien, 't zoemen verhoord
en begrepen als het opladen van krachten
die trillend de mensen en dingen omringen,
een dans als van vrije atomen. Er komen
engelen naderbij, ze raken helend pijnen
aan, wekken de liefde, liefde die niets vraagt.